

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 20 kwietnia 2015 roku

Pozwem z dnia 6 sierpnia 2014 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Bank (...) S.A. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Z. R. kwoty 50 45,12 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy bankowej o rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz umowy limitu z dnia 9-07-1998 r., zawartej przez pozwanego z powodem. Na dochodzoną kwotę składają się kwota 4674,07 zł tytułem niespłaconego limitu oraz 371,05 zł tytułem odsetek za zwłokę za okres od 1-02-2014 r. do 5-08-2014 r.

W dniu 16 września 2014r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i na podstawie art. 50533 § 1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania przez tut. Sąd.

Do pozwu złożonego przez powoda w formie papierowej po przekazaniu sprawy do sądu właściwości ogólnej załączono jedynie wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie, o którym mowa w pozwie oraz oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy rachunku wraz z limitem w saldzie i dowód doręczenia (przez awizo) tegoż wypowiedzenia. Nie załączono natomiast ani wymienionej w uzasadnieniu pozwu umowy ani jej kopii.

Umowa ta nie została także wymieniona na liście dowodów w postępowaniu elektronicznym.

Pozwany w dniach 19 marca i 9 kwietnia 2015 roku otrzymał zawiadomienie o terminie rozprawy oraz odpis pozwu wraz z załącznikami (k. 44-45), jednakże do dnia wydania wyroku nie zajął stanowiska.

Na rozprawie nikt się nie stawił.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości (art. 339 § 2 Kpc).

Wynikające z art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie zwalnia Sądu z obowiązku każdorazowego krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, w przypadku zaś wątpliwości w tym przedmiocie sąd nie może wyrokować jedynie w oparciu o twierdzenia powoda i winien przeprowadzić postępowanie dowodowe (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; z 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Przytoczone przez powoda okoliczności wzbudziły wątpliwości Sądu z uwagi na nieobjęcie nimi faktów mających w sprawie istotne znaczenie. Powód podał jaki rodzaj umowy i w jakiej dacie zawarł ją z pozwanym. Jednakże nie wskazał jaka była istotna treść tej umowy, tj. jakie obowiązki ciążyły na pozwanym, a których niespełnienie skutkowało powstaniem długu dochodzonego pozwem. Nie mogło zatem umknąć uwadze Sądu nieobjęcie twierdzeniami strony powodowej istotnych elementów umowy, która stanowiła podstawę wysuwania roszczeń przez powoda. W szczególności, pozwem nie zawiera żadnych twierdzeń co do świadczeń stron, do których strony się zobowiązały. Wśród twierdzeń powoda nie sposób doszukać się chociażby ewentualnych ustaleń umownych co do terminu czy sposobu zapłaty.

Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, szczególnie wątpliwe jest to, że powód dochodząc znacznej kwoty pieniężnej nie jest w stanie załączyć do pozwu choćby kserokopii umowy, na podstawie której powstała wierzytelność. Rodzi to uzasadnione wątpliwości czy aby rzeczywiście taka umowa została kiedykolwiek zawarta, a

jeśli tak było w istocie, to czy rzeczywiście pozwany był zobowiązany na jej podstawie do świadczenia w rozmiarze dochodzonym pozwem. W szczególności, na stronie powodowej ciążyło uprawdopodobnienie, że dochodzona pozwem kwota nie przekracza limitu przyznanego pozwanemu w kwestionowanej umowie. Lakoniczność uzasadnienia pozwu uniemożliwia ocenę ich rzetelności.

Wyciąg z ksiąg banku nie stanowi dowodu z quasi-dokumentu urzędowego (art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe – Dz.U. 2015 r. poz. 128).

Reasumując powyższe stwierdzić należało, iż przedstawione w sprawie twierdzenia i dowody nie potwierdzają zasadności żądania przez powoda zapłaty od pozwanego, w związku z czym jego roszczenie podlegało oddaleniu jako budzące wątpliwości zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi powoda.